

Sygn. akt III AUa 653/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Pietrzak (spr.)
Sędziowie	SSA Marek Żurecki SSO del. Anna Petri
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016r. w Katowicach

sprawy z odwołania M. K. (M. K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach

z dnia 18 stycznia 2016r. sygn. akt VIII U 1406/15

1. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie,

2. zasądza od ubezpieczonego M. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. kwotę 600zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

/-/ SSA M.Żurecki /-/ SSA J.Pietrzak /-/ SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 653/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17.07.2015 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu M. K. prawa do emerytury

na podstawie art.184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, gdyż ubezpieczony nie udokumentował wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ubezpieczony w odwołaniu od niniejszej decyzji wskazał, iż się z nią nie zgadza, gdyż w okresie od 1.09.1969 r. do 3.06.1990 r., czyli przez 20 lat i 7 miesięcy pracował w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku mechanika samochodowego. Przyznał, że przez pierwsze 3 lata świadczył pracę jako uczeń. W okresie od 1.06.1990 r. do 31.03.1992 r. był zatrudniony w (...) sp. z o.o. W okresie od 18.05.1992 r. do nadal pracuje w Przedsiębiorstwie (...) S.A. W każdym z tych zakładów wykonywał prace na stanowisku mechanika samochodowego.

Na rozprawie w dniu 30 listopada 2015 r. ubezpieczony stwierdził, że przez cały okres zatrudnienia do 31.12.1998 r. świadczył pracę w warunkach szczególnych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji. Jednocześnie organ rentowy dodał, iż do pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił zatrudnienia ubezpieczonego w okresie od 1.09.1969 r.

do 3.06.1990 r. w Przedsiębiorstwie (...) Oddział 2 w G., bo ubezpieczony nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych a nadto:

- od 1.09.1969 r. ubezpieczony był zatrudniony jako pracownik młodociany w celu nauki zawodu mechanika – kierowcy pojazdu samochodowego, okres nauki trwał 3 lata
i jako pracownik młodociany ubezpieczony nie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy;

- od 24.04.1974 r. do 15.04.1976 r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową,

- od 23.12.1982 r. do 21.12.1984 r. ubezpieczony przebywał na budowie eksportowej, nadto nie zaliczono okresu od 22.12.1984 r. do 29.01.1985 r., gdyż pracodawca potwierdził zatrudnienie dopiero w dniu 30.01.1985 r.,

- od 1.06.1990 r. ubezpieczony podjął zatrudnienie w (...) w Z.,
a zatem sporny okres zatrudnienia od 1.09.1969 r. do 3.06.1990 r. pokrywa się częściowo z zatrudnieniem u innego pracodawcy.

Wyrokiem z dnia 18.01.2016 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od dnia 1 lipca 2015 r. oraz obciążył organ rentowy obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił:

Ubezpieczony M. K. urodził się w dniu (...), na dzień 1.01.1999 r. legitymuje się ponad 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

W dniu 3.07.2015 r. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Ubezpieczony ukończył zasadniczą szkołę zawodową o kierunku kierowca - mechanik pojazdów samochodowych.

W okresie od dnia 01.09.1969 r. do dnia 3.06.1990 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...).

W świadectwie pracy z dnia 1.06.1990 r. podano, iż ubezpieczony w tym czasie zajmował stanowisko mechanika samochodowego. Z umowy zawartej w dniu 1.09.1969 r. wynika,

że przez pierwsze 3 lata ubezpieczony był zatrudniony w celu nauki zawodu.

W okresie od 24.04.1974 r. do 15.04.1976 r. ubezpieczony odbywał służbę wojskową.

W okresie od 23.12.1982 r. do 21.12.1984 r. ubezpieczony przebywał na budowie eksportowej.

W okresie od 1.06.1990 r. do 31.03.1992 r. ubezpieczony pracował w (...) Spółka z o.o. w Z.. W świadectwie pracy z dnia 31.03.1992 r. podano, iż ubezpieczony w tym czasie zajmował stanowisko mechanika samochodowego.

Od 18.05.1992 r. ubezpieczony pracuje w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w G. na stanowisku mechanik silników wysokoprężnych.

(...) w G. dysponował około 140 samochodami ciężarowymi. Ubezpieczony jako mechanik zatrudniony w tej firmie, jako jedyny od 1978 r. zajmował się układami pneumatycznymi tych samochodów. Wszystkie elementy pneumatyczne auta znajdują się

w jego podwoziu. Dlatego też praca wykonywana była przez ubezpieczonego stale w kanale remontowym. Wcześniej, bo w okresie od 1972 r. do 1974 r. ubezpieczony zajmował się remontami kapitalnymi pojazdów: samochód był rozbierany do „o”, naprawiany i montowany ponownie. Praca wówczas również odbywała się w kanale remontowym. Charakter zakładu wymuszał pozostawianie pojazdów w ciągłej sprawności i gotowości do użycia. Z tego też względu w przedsiębiorstwie był wydzielony osobny dział zajmujący się wyłącznie utrzymaniem nieprzerwanej sprawności i gotowości do pracy wszystkich pojazdów. Dział ten był oparty na hali remontowej, gdzie zajmowano się naprawami tych pojazdów. Hala była wyposażona w 6 kanałów remontowych, z tym że tylko jeden kanał był z podnośnikiem i tam wykonywane były prace z układem pneumatycznym. Praca ubezpieczonego polegała na wymianie hamulców, tarczy, wymianie i nakłuwaniu szczęk hamulcowych, wlewaniu oleju, hydrofluorku, denaturatu. Jeżeli przez jakiś czas nie było pracy z hamulcami ubezpieczony zajmował się regulowaniem wtrysków i silnikami, z tym że w 99% czasu pracy ubezpieczony zajmował się hamulcami w kanale remontowym.

W Przedsiębiorstwie (...) ubezpieczony pracował jako mechanik samochodowy, ale nie pracował w kanałach, tylko na placu – podwórku, bo tam kanałów remontowych nie było.

Od 1992 r. został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w G., gdzie przez pierwsze 10 lat pracował bezpośrednio na hali, w kanale remontowym, przy naprawie samochodów ciężarowych i ciężkich maszyn drogowych.

Również w okresie do 1982 r. do 1984 r. będąc na budowie eksportowej ubezpieczony pracował jako mechanik samochodowy – kanałowy przy samochodach ciężarowych i przy ciężkich maszynach drogowych. Praca odbywała się cały czas w kanale remontowym.

Ubezpieczonemu wypłacano dodatek szkodliwy oraz wydawano mleko.

W okresie od 1972 r. do końca zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) Oddział 2 w G. oraz w okresie od 18.05.1992 r. do 31.12.1998 r. ubezpieczony faktycznie wykonywał taką samą pracę, czyli stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę mechanika samochodowego wyłącznie w kanałach remontowych oraz prace przy naprawach i regulacjach gaźników i pomp wtryskowych.

Razem z ubezpieczonym w Przedsiębiorstwie (...) pracowali M. D. – kierowca, Z. M. – kierowca i J. K. (1) – tokarz, mechanik i mistrz warsztatu.

Świadek J. K. (1) pracował w (...) na tej samej hali co ubezpieczony, też wykonywał prace mechanika w kanale. Otrzymał emeryturę z obniżonego wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Wobec poczynionych ustaleń Sąd uznał odwołanie za zasadne podnosząc w motywach tego rozstrzygnięcia co następuje:

W wykazie A, dziale XIV, poz.16 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. wymienione zostały prace – „wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych”, a pod poz.14 załącznika prace - „przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych”.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, że ubezpieczony przez okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) to jest od dnia 1.09.1972 r. (od zakończenia nauki zawodu) do 3.06.1990 r., w tym również na budowie eksportowej, świadczył pracę, o której mowa powyżej. Taką samą pracę ubezpieczony świadczył w Przedsiębiorstwie (...)

(...) w G. od 18.05. 1992 r. do 31.12.1998 r.

Odwołujący w powyższych okresach spornych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych, a nadto prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych. Posiadał do tej pracy uprawnienia.

Do pracy w warunkach szczególnych należało również zaliczyć ubezpieczonemu okres odbywania zasadniczej służby wojskowej od 24.04.1974r. do 15.04.1976r. odbytej w czasie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...).

Zgodnie z treścią art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej obowiązującego w okresie od 29 listopada 1967r. do 31 grudnia 1974r.(w brzmieniu pierwotnym) i po zmianie od 1 stycznia 1975r. (w brzmieniu do 5 sierpnia 1979r.) – a zatem w okresie odbywania zasadniczej służby wojskowej przez odwołującego – okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy. Na podstawie art. 108 ust. 4 w/w ustawy wydane zostało Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r.w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318). Rozporządzenie to obowiązywało do 31 sierpnia 1979r. Zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w § 2-4 (tj. w terminie 30 dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej zgłosił powrót do zakładu pracy), wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie.

Treść powyższych przepisów wskazuje, że skoro czas odbywania służby wojskowej w warunkach określonych w tych przepisach, wlicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie, to okres ten należy zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz.43 ze zm.). Do odbywania zasadniczej służby wojskowej należy bowiem stosować przepisy w brzmieniu obowiązującym w okresie jej odbywania.

Takie stanowisko potwierdza Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 9 marca 2010 r. I UK 333/09 (LEX 585739) oraz w wyroku z 25 lutego 2010 r. II UK 219/09 (LEX nr 590248), a także uchwała Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 16 października 2013r. sygn. II UZP 6/13 (OSNP 2014/3/42). Przychylił się do tego stanowiska Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 2 kwietnia 2015 roku, III AUa 2325/14, zaś Sąd orzekający prezentowane stanowisko w pełni podziela.

Ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową w okresie zatrudnienia

w Przedsiębiorstwie (...), gdzie wykonywał prace w warunkach szczególnych. Po zwolnieniu ze służby, do pracy u tego samego pracodawcy powrócił w terminie 30 dni od zakończenia odbywania służby. A zatem okres zasadniczej służby wojskowej należy odwołującemu zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych.

W konsekwencji uznania, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, gdy pozostałe przesłanki prawa do świadczenia były bezsporne, Sąd stwierdził, iż ubezpieczony spełnia wszystkie konieczne warunki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia.

Apelację od tego wyroku wywiódł organ rentowy zarzucając:

- naruszenie przepisów prawa procesowego, a to: art. 233 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie przez Sąd I Instancji granic swobodnej oceny dowodów i błędne przyjęcie, że odwołujący posiada 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych i spełnia przesłanki do uzyskania świadczenia emerytalnego;

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a to: art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w powiązaniu z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez błędne przyznanie odwołującemu prawa do emerytury wcześniejszej poczynając od dnia 1.07.2015r.

Wskazując na przytoczone zarzuty, skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania oraz zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje wg norm przepisach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

Stosownie do art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonym urodzonym po 31.12.1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganych w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy o którym mowa w art. 27,

Emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Poza sporem pozostawało, że ubezpieczony ukończył 60 lat i ma staż pracy przekraczający 25 lat oraz nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Spór w niniejszej sprawie sprowadza się zatem do kwestii czy ubezpieczony posiada wymagany okres zatrudnienia w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych pod poz. 16 i 14 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, albowiem od spełnienia tego warunku, stosownie do brzmienia art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS

w związku z § 4, powołanego rozporządzenia zależne jest nabycie emerytury po ukończeniu 60 roku życia. Wymieniona wyżej poz. 16 działu XIV wykazu A jako prace w szczególnych warunkach wymienia prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych, natomiast poz. 14 prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych.

Sąd I instancji uznał, że skarżący kwestionuje prawidłowość jego ustaleń w tym względzie, zatem ocenie należało poddać prawidłowość tychże ustaleń w tym prawidłowość dokonanej oceny dowodów.

Ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli więc z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Musi się ona zatem ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Odnosząc te uwagi ogólne do rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy czyniąc ustalenia faktyczne przekroczył granice swobodnej oceny dowodów i wyciągnął zbyt daleko idące wnioski. Sąd I instancji odwołując się bowiem do zeznań samego ubezpieczonego jak i do zeznań świadków, którzy co prawda potwierdzali, że ubezpieczony pracując w T. zajmował się naprawą hamulców w kanale remontowym ewentualnie naprawą silników, bezzasadnie uznał, że ubezpieczony zatrudniony jako mechanik samochodowy pracował w kanałach remontowych albo przy naprawie silników stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zarówno w okresie pracy w T. jak i w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w G.. Taki wniosek nie jest zaś uprawniony ani w świetle zeznań świadków, ani w świetle dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego przeprowadzone w tym zakresie postępowanie dowodowe nie pozwala na stwierdzenie, że zarówno w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) to jest od dnia 1.09.1972 r. (od zakończenia nauki zawodu) do 3.06.1990r., w tym również na budowie eksportowej, jak i w Przedsiębiorstwie (...) w G. od 18.05. 1992 r. do 31.12.1998 r. ubezpieczony wykonywał tego samego rodzaju pracę i była to praca w warunkach szczególnych wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Po pierwsze dwóch z przesłuchanych świadków to kierowcy, którzy widywali ubezpieczonego tylko przez niewielką część dniówki roboczej (ok. 1 godziny), stąd trudno uznać, że posiadają rzetelną wiedzę co do tego, co ubezpieczony robił przez całą dniówkę roboczą. Po drugie żaden z tych świadków nie pracował z ubezpieczonym na budowie eksportowej ani w (...) w G.. Po trzecie z zeznań świadka J.K. (1), który był zatrudniony też jako mechanik, a potem mistrz warsztatu w T. wynika, że ubezpieczony w ramach naprawy hamulców zajmował się także zakłuwaniem i wymianą szczęk hamulcowych oraz uzupełnianiem płynów, które to czynności nie były wykonywane w kanałach, a mogły zająć nawet kilka godzin. Co prawda większość prac przy hamulcach wykonywana była w kanałach remontowych, ale część z tych prac była wykonywana poza kanałami remontowymi i niewątpliwie wykonywanie tych prac nie miało charakteru wyjątkowego, sporadycznego. Poza tym ubezpieczony jeśli był wolny to pracował przy naprawach silników.

Zatem, nie negując, że znaczna część pracy ubezpieczonego w T. to była praca w warunkach szczególnych określona pod poz.16 i 14 Działu XIV Wykazu A brak podstaw do uznania, że ubezpieczony wówczas wykonywał taką pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Co do okresu pracy w (...) w G., to podnieść również należy, że tenże pracodawca nadal zatrudniający ubezpieczonego nie wydał mu świadectwa pracy w warunkach szczególnych, a według akt osobowych ubezpieczony został zatrudniony w tym zakładzie jako mechanik silników wysokoprężnych.

Nadto należy zauważyć, że brak także podstaw do zaliczenia okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu pracy w warunkach szczególnych.

Kwestia zaliczania okresów odbywania zasadniczej służby wojskowej była wielokrotnie przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego. Sąd ten w wyroku z dnia

9 marca 2010 r., I UK 333/09, analizował uprawnienie żołnierza powracającego do tego samego pracodawcy. Stwierdził tak jak uprzednio w wyroku z dnia 6 kwietnia 2006 r.,

III UK 5/06, że żołnierzowi zatrudnionemu przed powołaniem do czynnej służby wojskowej w warunkach szczególnych (I kategorii zatrudnienia), który po zakończeniu tej służby podjął zatrudnienie w tych samych warunkach, czas odbywania służby wojskowej wlicza się

do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem przed powołaniem do służby wojskowej i w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Takie samo stanowisko Sąd Najwyższy wyraził w uchwale 7 sędziów z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt III UZP 6/13, gdzie ponownie podkreślił, że czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r.

o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy szczególnych dnia 17 grudnia 1998r.).

Ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową od 24.04.1974 r. do 15.04.1976 r.

Warunkiem zaliczenia mu tego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych jest zatem stwierdzenie, że przed powołaniem do służby ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych w rozumieniu ówczesnie obowiązujących przepisów i po powrocie z wojska ponownie wykonywał taką pracę.

W tym okresie rodzaje prac, traktowane obecnie jako prace w warunkach szczególnych, a ówczesnie określane jako zaliczane do I kategorii zatrudnienia, wymieniał wykaz stanowiący załącznik do rozporządzenia RM z dnia 10.09.1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz.U. 1956.39.176, ostatnia zmiana Dz.U.1975.18.96).

W wykazie tym nie ma prac wykonywanych przez ubezpieczonego.

Tym samym brak podstaw do zaliczenia tego okresu jako okresu pracy w warunkach szczególnych.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że stanowisko Sądu I instancji co do tego, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych, a w konsekwencji spełnił przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury nie jest zasadne.

Z przytoczonych względów Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 i §10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

/-/ SSA M.Żurecki /-/ SSA J.Pietrzak /-/ SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

ek